KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 7. februar 1996

om støtte ydet af regionen Friuli-Venezia Giulia til fordel for avlsstationer, der benytter naturlig bedækning

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(96/474/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 424/95 [2], særlig artikel 24,

efter i overensstemmelse med traktatens artikel 93, stk. 2, første afsnit, at have opfordret de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger, under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

1. I henhold til traktatens artikel 93, stk. 3, underrettede Italiens Faste Repræsentation ved De Europæiske Fællesskaber ved skrivelse af 1. september 1992, indgået den 7. september 1992, Kommissionen om regionallov (Friuli-Venezia Giulia) nr. 364/1 om støtte til avlsstationer, der benytter naturlig bedækning. De italienske myndigheder gav yderligere oplysninger ved skrivelse af 25. januar, 3. juni og 9. december 1993.

   Ved skrivelse af 22. februar 1994 underrettede Kommissionen den italienske regering om, at den agtede at indlede proceduren i traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende de foranstaltninger, der var fastsat i artikel 30 i forslaget til regionallov nr. 364/1, og som syntes at udgøre en driftsstøtte uden at kunne henføres under nogen af undtagelserne i traktatens artikel 92, og de måtte derfor betragtes som uforenelige med fællesmarkedet.

   Som led i proceduren opfordrede Kommissionen den italienske regering til at fremsætte sine bemærkninger.

   De øvrige medlemsstater og andre interesserede parter blev ved en offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* [3] opfordret til at fremsætte deres bemærkninger.

   Lovforslaget er i mellemtiden blevet vedtaget (regionallov nr. 20/1992).

   Den italienske regering fremsatte bemærkninger ved skrivelse af 30. september 1994, indgået den 5. oktober 1994.

2. De pågældende foranstaltninger består i et engangstilskud (»una tantum«) til »Associazione tenutari stazione taurine« (»Associazione«), som er et organ, der varetager reproduktion af kvæg i regionen Friuli-Venezia Giulia.

   Ifølge artikel 30 i regionallov nr. 20/1992 ydes dette tilskud, hvis samlede beløb er på 200 mio. lire, først og fremmest til gennemførelse af vedtægtsbestemte aktiviteter i form af reproduktion ved naturlig bedækning.

   Ifølge vedtægterne består disse aktiviteter især i en forbedring af driften af stationerne for bedækning af kvæg, fremme af opdræt, indkøb, regelfastsættelse for distribution samt støtte til opretholdelse af avlskvæg.

   I loven præciseres det, at formålet med foranstaltningerne er at gennemføre en plan for zooteknisk forbedring i regionens bjergområder. Planen skal ifølge oplysningerne i den beskrivelse, de italienske myndigheder har forelagt, angive de udgifter, der ydes støtte til, og der kan være tale om alle udgifter til udstyr, personale og transport.

[1] EFT nr. L 148 af 28. 6. 1968, s. 24.
[2] EFT nr. L 45 af 1. 3. 1995, s. 2.
[3] EFT nr. C 159 af 10. 6. 1994, s. 8.

Ifølge de supplerende oplysninger fra de italienske myndigheder består aktiviteterne også i, at der ydes præmier til 96 stationer for naturlig bedækning; stationerne er medlemmer af sammenslutningen, og de ligger i bjergområder; formålet er at opretholde en bestand af racerene avlshandyr, der er opført i stambøger.

De italienske myndigheder har i første omgang anført, at støttebeløbet på 200 mio. lire, der ydes til »Associazione«, uddeles af sidstnævnte til de 96 medlemsstationer i lige store dele. Hver station får således 2,08 mio. lire, hvilket i gennemsnit (ifølge tallene for 1992) svarer til 42 % af deres samlede årlige driftsomkostninger. Dernæst har myndighederne anført, at medlemsstationernes omkostninger består i udgifter til køb og opretholdelse af avlsdyr.

Den italienske regering har endvidere præciseret, at fordelingen af det samlede støttebeløb sker i forhold til 1992-udgifterne og foretages således, at 56 mio. lire ydes til køb og 144 mio. lire til opretholdelse af avlsdyrene.

Regionalmyndighederne har ikke nærmere angivet den maksimale intensitet; de har dog anført, at der var tale om en støtte på mindst 50 % af de støtteberettigede udgifter.

Siden proceduren efter artikel 93, stk. 2, blev indledt, har Kommissionen modtaget oplysninger, der ikke udelukker, at støtten er ydet, inden proceduren har ført til endelig beslutning.

II

1. I skrivelsen af 22. februar 1994 til den italienske regering meddelte Kommissionen, at den havde besluttet at indlede proceduren i traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende støtten i artikel 30 i forslaget til regionallov nr. 364/1.

   I skrivelsen meddelte Kommissionen de italienske myndigheder, at den anså støtten for at være driftsstøtte, som stred mod den faste praksis, Kommissionen følger ved anvendelsen af traktatens artikel 92, 93 og 94.

   Den kunne fordreje konkurencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, og den modsvarede således kriterierne i traktatens artikel 92, stk. 1, uden at den kunne henføres under nogen af undtagelserne i stk. 2 og 3 i samme artikel.

2. De italienske myndigheder har ikke kunnet tiltræde Kommissionens konklusioner og hævder, at foranstaltningerne ikke udgør nogen konkurrencefordrejning, og at de ikke påvirker gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik.

   Kommissionen har ikke modtaget bemærkninger fra de øvrige medlemsstater eller andre interesserede parter.

III

1. I artikel 24 i forordning (EØF) nr. 805/68 er det fastsat, at traktatens artikel 92, 93 og 94 anvendes på produktionen og handelen med de produkter, der er nævnt i forordningens artikel 1, medmindre andet er fastsat i forordningen.

2. Ifølge traktatens artikel 92, stk. 1, er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

   De pågældende foranstaltninger udgør støtte efter traktatens artikel 92, stk. 1, fordi de forbedrer modtagervirksomhedernes økonomiske situation i forhold til deres konkurrenter, som ikke modtager støtten. Derfor fordrejer eller truer de med at fordreje konkurrencevilkårene i ovennævnte betydning.

   På baggrund af værdien af samhandelen med produkter fra det berørte kvægbrug (for 1992: udførsel fra Italien til EF: 163,84 mio. ECU; indførsel fra EF til Italien: 2 470,92 mio. ECU [1]) kan det konstateres, at støtten kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, når støtten begunstiger den nationale produktion på bekostning af indførslen fra andre medlemsstater.

   Her bør det understreges, at selv om støtten er af forholdsvis beskedent omfang og modtagervirksomheden af forholdsvis beskeden størrelse, er det ikke på forhånd udelukket, at samhandelen mellem medlemsstaterne påvirkes.

   På baggrund af ovenstående kan det konstateres, at støtten er statsstøtte, der modsvarer kriterierne i traktatens artikel 92, stk. 1.

3. Der gælder imidlertid visse undtagelser fra princippet i traktatens artikel 92, stk. 1, om støttens uforenelighed med fællesmarkedet.

IV

1. Undtagelserne herfra, der er fastsat i traktatens artikel 92, stk. 2, kan klart ikke anvendes. De er i øvrigt heller ikke blevet påberåbt af de italienske myndigheder.

2. Undtagelserne i artikel 92, stk. 3, skal fortolkes snævert ved vurderingen af enhver regional eller sektorbestemt støtteordning eller af ethvert tilfælde af anvendelse af generelle støtteordninger.

---

[1] Comext af 20. november 1995.

Undtagelserne kan navnlig kun indrømmes, hvis Kommissionen kan fastslå, at støtten er nødvendig for at virkeliggøre et af de mål, der er omhandlet i nævnte bestemmelser. Hvis der indrømmes sådanne undtagelser for støtte, uden at en sådan modydelse kan fastslås, er det ensbetydende med at give samtykke til begrænsning i samhandelen mellem medlemsstaterne og til fordrejning af konkurrencen uden grund til skade for Fællesskabet og som følge heraf indrømme de erhvervsdrivende i visse medlemsstater uberettigede fordele.

3. Det har i det foreliggende tilfælde ikke kunnet fastslås, at en sådan modydelse foreligger. Den italienske regering har ikke kunnet begrunde og Kommissionen ikke kunnet fastslå at den pågældende støtte opfylder betingelserne for anvendelse af en af undtagelserne i traktatens artikel 92, stk. 3.

4. Der er ikke tale om foranstaltninger, der skal fremme et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse efter artikel 92, stk. 3, litra b).

Der er heller ikke tale om foranstaltninger, der kan afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den pågældende medlemsstats økonomi, jf. samme bestemmelse.

5. De bemærkninger, den italienske regering har fremsat, foranlediger Kommissionen til at gøre følgende betragtninger og konklusioner gældende.

Ifølge de kriterier, der er anført i forslaget om foranstaltninger i forbindelse med støtte, som medlemsstaterne yder til husdyrbrug og produkter fra husdyrbruget (dok. 75/29416 af 19. september 1975), betragter Kommissionen følgende støtte som forenelig med fællesmarkedet:

— støtte til opretholdelse af sådanne dyr indtil en intensitet på 30 % af de godkendte udgifter, forudsat at særlige forhold begrunder en sådan undtagelse, navnlig regionale forhold

— støtte til køb af sådanne dyr indtil en intensitet på 40 % af de godkendte udgifter.

Kommissionen konstaterer først, at de maksimumsprocenter, der er anført for støtteintensiteten for køb og opretholdelse i forslaget til foranstaltninger, ikke er overholdt. Den italienske regering har erkendt, at ovennævnte tilladte intensitet vil blive klart overskredet ved den planlagte støtteintensitet.

Selv ud fra den gunstigste hypotese, dvs. med en intensitet på 42 % som tilsigtet af de italienske myndigheder, vil de fastsatte lofter blive overskredet.

Endvidere har Kommissionen ikke kunnet fastslå, at støtten ikke vil blive ydet for andre udgifter end til køb og opretholdelse.

Nævnte artikel 30 fastsætter støtte fortrinsvis, men altså ikke udelukkende, til de vedtægtsbestemte aktiviteter i form af reproduktion ved naturlig bedækning.

Ifølge vedtægten består disse aktiviteter hovedsagelig i forbedring af driften af stationerne for bedækning af kvæg, fremme af opdræt, indkøb, regelfastsættelse for distribution og støtte til opretholdelse af avlskvæg.

Ordlyden af artikel 30 etablerer ikke nogen nær forbindelse mellem på den ene side støtten og på den anden side udgifterne til køb og opretholdelse.

Af de oplysninger, som de italienske myndigheder har givet i deres beskrivelse, fremgår det ikke, at støtten begrænses til kun at omfatte de udgifter, som modtagerne har måttet afholde til køb og opretholdelse, og Kommissionen har heller ikke kunnet konstatere noget sådant.

Desuden viser det forhold, at de italienske myndigheder har gjort støttens intensitet og størrelse afhængig af allerede afholdte udgifter (de samlede udgifter for stationerne for naturlig bedækning i 1992), at støtten i artikel 30 mangler det hovedelement, der motiverer Kommissionens positive holdning til investeringsstøtten, nemlig dens funktion som incitament.

Regionalmyndighederne har afvist, at støtten er sat i sammenhæng med allerede afholdte udgifter, og at den således skulle være blottet for incitament. Disse myndigheder hævder, at støtten gjaldt året 1992 på den måde, at den skulle dække udgifter i det pågældende år.

Kommissionen konstaterer i den forbindelse, at den periode, for hvilken modtagerne kan gøre deres støtteberettigede udgifter gældende (dvs. fra 1. januar til 31. december 1992), ikke kun er begrænset til en periode, der følger efter den pågældende lovs vedtagelse. Med andre ord er den lov, der fastsætter de pågældende foranstaltninger, ikke egnet til at tilskynde en modtager til at foretage investeringer.

På baggrund af ovenstående finder Kommissionen, at foranstaltningerne udgør en driftsstøtte, som strider mod dens faste praksis.

Kommissionen må derfor drage den konklusion, at den planlagte støtte ikke opfylder de EF-kriterier, der er en forudsætning for, at den kan betragtes som en støtte, der fremmer udviklingen af de berørte sektorer; den må da betragtes som en driftsstøtte, der ikke varigt kan forbedre de betingelser og strukturforhold, der gør sig gældende for støttemodtagerne.

Hvad angår undtagelserne i traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c), vedrørende støtte, der skal fremme eller lette den økonomiske udvikling af bestemte regioner, må Kommissionen konstatere, at foranstaltningerne ved deres karakter af driftsstøtte ikke kan omfattes af disse betingelser.

Kommissionen kan på baggrund af ovenstående ikke godkende de argumenter, som den italienske regering har fremført.

Støtten kan derfor ikke henføres under nogen af undtagelserne i traktatens artikel 92 og må betragtes som uforenelig med fællesmarkedet.

V

Siden proceduren efter traktatens artikel 93, stk. 2, blev indledt, har Kommissionen modtaget oplysninger, der ikke udelukker den antagelse, at støtten er blevet ydet inden proceduren har ført til endelig beslutning. Hvis dette er tilfældet, dvs. hvis støtten er ydet inden endelig beslutning, er der tale om en ulovlig støtte.

Hvis støtten er uforenelig med fællesmarkedet, bør Kommissionen anvende den mulighed, der er åbnet ved Domstolens dom af 12. juli 1973 i sag 70/72 [1], bekræftet ved dom af 24. februar 1987 i sag 310/85 [2], og dom af 20. september 1990 i sag C-5/89 [3], og som indebærer, at medlemsstaten forpligtes til at inddrive den ulovligt ydede støtte hos modtagerne.

Tilbagebetalingen er nødvendig for at genoprette den tidligere situation og ophæve alle de økonomiske fordele, som modtagerne af den ulovligt ydede støtte uberettiget har draget fordel af siden datoen for støttens ydelse.

Tilbagebetalingen skal ske i overensstemmelse med de i italiensk lovgivning fastsatte procedurer og bestemmelser, idet renter beregnes med virkning fra datoen for ydelse af den pågældende støtte. Disse renter skal beregnes på basis af markedsrenten efter den sats, der anvendes til beregning af subventionsækvivalenten inden for regionalstøtteordningerne [4].

Denne beslutning foregriber ikke de konsekvenser, som Kommissionen i givet fald vil drage med hensyn til finansieringen af den fælles landbrugspolitik gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtte, der er fastsat i artikel 30 i regionallov nr. 20/1992 for regionen Friuli-Venezia Giulia, er ulovlig efter traktatens artikel 93, stk. 3, hvis den er ydet; den er uforenelig med fællesmarkedet efter traktatens artikel 92 og må ikke ydes.

Artikel 2

Italien skal ophæve den i artikel 1 nævnte bestemmelse senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning.

Artikel 3

Italien skal kræve den i artikel 1 nævnte støtte tilbagebetalt ved inddrivelse, herunder renterne, senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning, hvis støtten er blevet ydet.

Tilbagebetalingen skal ske i overensstemmelse med de i den nationale lovgivning fastsatte procedurer og bestemmelser. Renterne af de beløb, der skal tilbagebetales, beregnes fra datoen for støttens ydelse. Renterne beregnes på grundlag af markedsrenten efter den sats, der anvendes til beregning af subventionsækvivalenten inden for regionalstøtteordningerne.

Artikel 4

Italien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. februar 1996.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

---

[1] Sml. 1973, s. 813.
[2] Sml. 1987, s. 901.
[3] Sml. 1990, s. I-3437.
[4] Meddelelse fra Kommissionen til medlemsstaterne (EFT nr. C 156 af 22. 6. 1995, s. 5).